

arbejde Banegaarden. Han blev Ridder, og det er de Folks Skyld, som gerne vilde have Banegaarden. Jeg har ingen Skyld i, at han blev Ridder, men jeg holdt dog Talen, da han havde faaet Korset. Nej, det er utaknemmeligt i højeste Grad, naar han dog er bleven sat paa en saadan Plads og derved hele sit Liv igennem kan glæde sig ved at gaa med det smukke Kors. Han maa virkelig vise mere Taknemmelighed mod os, hvis vi overhovedet skulle tænke paa ham senere; dog, jeg er en godmodig Mand, og jeg henstiller ogsaa til den højtærede Konseilspræsident at tænke venligt paa, at der skal dygtige Folk til den nye Kommission om Finansloven, hvis det skal nytte noget — og en dygtig Mand kan Konseilspræsidenten selv finde, for han er skam ikke dum.

Saa har jeg ogsaa et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen). Hans Tale hørte jeg kun Begyndelsen af; jeg beklager, jeg maatte gaa, der er jo visse Hensyn, der kunne være saa stærke, at man maa gaa. Han sagde, hvorfor feste I dog ikke? I have jo dog faaet jeres Livssag gennemført. Hvem har faaet sin Livssag gennemført? Har det ærede Medlem ogsaa været rigtig vaagen i disse Aftener? Har Højre faaet sin Livssag gennemført? Nej, dette Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) sagde jo netop, at det var ingenting værd eller noget lignende, hvad der var gennemført, og han manifesterede dette ved at stemme imod Forsvarslovene. Er det os andre? Vi kunne godt tages i en Klump alle sammen, der var jo dem, som i gamle Dage kaldte os for Klump (*Leth Espensen*: som kan revne) den kan ogsaa gaa sammen igen. Nej, Sagen er den, at vi have ganske simpelt, og det have vi aldrig lagt Skjul paa, — gjort, hvad vi mente, vi skulde, nemlig betalt den Præmie, som vi tro, vi skulle betale for at faa Lov til at leve i Fred og Ro og nyde Frugterne af vort Arbejde her i Landet. Vi have syntes, at denne Assurancepræmie egentlig var for høj, men hvad gøre Folk, naar de have betalt en for høj Assurancepræmie? Saa bande de, hvis de ere ugudelige, men andre fornuftige Mennesker sige: „Det kan nu en Gang ikke nytte, vi skulle dog have assureret,“ og dem høre vi til. Men feste, fordi vi have betalt noget saadant lidt højt, gør man skam ikke.

Jeg vil dernæst sige, at det har glædet mig overordentlig under disse Forhandlinger immer at høre en Mand staa op og

udtale sig til Gunst for en Bane over Møen, thi ogsaa jeg troede i Foraaret og sidste Vinter, og saa længe der overhovedet har været Tale om Baneprojekter her paa Sjælland, at det var den rette Vej at lægge en Bane. Nu ved jeg meget godt, at det er en stor Hindring for at komme denne Vej, at vi nu have en Bane over Masned-sund, men jeg glæder mig til, at Spørgs-maalet sikkert nu vil blive alvorlig overvejet, thi det er sikkert aldrig nogen Sinde før blevet alvorlig overvejet, at den Banelinie kun bliver forkastet, for saa vidt Kendsgernerne talte imod den.

Jeg vil med det samme sige et Par Ord til den ærede Trafikminister. Det er om min gamle Kærlighed, om at faa Lov til at spadserere paa Banelinien. Nu sige de jo om det nye Ministerium, at det er et radikalt Ministerium. Ogsaa blandt Banepersonalet siger man: Gudbevares, det er alt for radikalt, sikken Redelighed man vilde faa, hvis Folk fik Lov til at gaa paa Banen — men saa stoppe de ogsaa op, for Folk gaa der alligevel, og de kunne ikke en Gang holde dem fra Banen nu. Men hvorfor skulle vi egentlig have mange flere Syndere i vort Land end nødvendigt er ved at give Forbud, som dog altid overtrædes? Jeg henstiller til den ærede Trafikminister at tage Ben i Næsen og give Folk Lov til at gaa paa Banen. Det er et Udslag af denne Lyst til at være Autoritet, der faar Banefolk til at holde os andre væk. Hvorfor i al Verden kunne vi ikke faa Lov til at gaa ved Siden af denne Dampmaskine, som kun følger det ene Spor, naar vi herinde i Byen maa gaa og krydse mellem Dampmaskiner snart paa den ene Side, snart paa den anden Side, man ved Pokker ikke, hvor de komme fra? Et æret Medlem sagde til mig i Fjor: Det kan aldrig gaa, sagde han. Nej, De og jeg kunne gaa der, for vi ere fornuftige Mennesker. Ja, det er rigtigt nok, men det ere alle de andre ogsaa, og derfor skulde ogsaa alle have Lov til at gaa paa Banelinien. Jeg vil stille et Forslag til Forlig, hvis vi ikke kunne blive enige om det hele. Lad os faa nogle Kort, vi, der bo i Nærheden af Banen, for en rigtig billig Penge. Lad de i Nærheden bosiddende Folk faa saadant et Kort, f. Eks. for 1 Kr. om Aaret, eller lad det f. Eks. være 2 Kr. — vi ville faa flere Penge ind, naar vi nøjes med en ganske lille Betaling. Lad Folk f. Eks. faa et Kort for 2 Kr., der gælder, saa længe de leve, hvis de opføre sig ordentligt. Men jeg holdt mere af, om den ærede Minister tog Skridtet helt ud, og det var